

principe englsoca. Mi smo zlomislitelji. Osim toga smo i preljubnici. Ovo vam govorim zato što želimo da vam se stavimo na milost i nemilost. Ako želite da nas optužite još za nešto, mi smo spremni."

On stade i osvrte se, s osećanjem da su se vrata otvorila. Odista, sitni sluga žutog lica beše ušao bez kucanja. Vinston vide da on nosi poslužavnik sa bokalom i čašama.

"Martin je naš", mirno reče O'Brajen. "Martine, donesi piće ovamo. Stavi ga na okrugli stočić. Imamo li dovoljno fotelja? Onda možemo sesti i razgovarati na miru. Martine, donesi i sebi fotelju. Imamo poslovan razgovor. Idućih deset minuta nisi sluga."

Čovečuljak sede, ne pokazujući ni najmanje nelagodnosti, a ipak sa malo služinskim ponašanjem, kao sobar kome se ukazuje kakva privilegije. Vinston ga je posmatrao iskosa. Sinu mu da taj čovek celog života igra određenu ulogu i da oseća da bi mu bilo opasno odustati od glume ma i za trenutak. O'Brajen dohvati bokal za grlić i napuni čaše nekom tamnocrvenom tečnošću. Ona u Vinstonu probudi nejasno sećanje na nešto što je odavno video na nekom zidu ili oglasnom panou - ogromnu bocu sastavljenu od električnih sijalica koja kao da se dizala i spuštala i točila svoju sadržinu u čašu. Gledano odozgo, tečnost se činila skoro crna, ali u bokal, je blistala kao rubin. Imala je kiselo-sladak miris. On vide Džuliju kako podiže čašu i miriše s neskrivenom radoznalošću.

"To se zove vino", reče O'Brajen s jedva приметnim osmehom. "O njemu ste besumnje čitali u knjigama. Bojim se, doduše, da ga do Šire partije ne dolazi mnogo." Lice mu se ponovo uozbilji; on podiže čašu: "Mislim da će biti umesno da počnemo zdravicom. U zdravlje našeg vođe: u zdravlje Emanuela Goldštajna." Vinston podiže svoju čašu s priličnom revnošću. Vino je bilo nešto o čemu je čitao i sanjao. Kao i pritiskač i Čeringtonove upola zapamćene pesmice, pripadalo je nestaloj, romantičnoj prošlosti; starostavnim danima, kako je imao običaj da je naziva u svojim tajnim mislima. Zbog nečega je uvek mislio da vino ima izrazito sladak ukus, kao pekmez od kupina, i da smesta opija. U stvari, kad je popio prvi gutljaj, oseti prilično razočaranje. Uistinu, posle godina pijenja džina, jedva ga je i podnosio. On spusti praznu čašu.

"Dakle Goldštajn nije izmišljena ličnost?" reče on.

"Nije, on je stvarna ličnost, i živ je. Gde, to ne znam."

"A zavera - organizacija? Da li ona zaista postoji? Nije izmišljotina Policije misli?"

"Nije, ona zaista postoji. Zovemo je Bratstvo. O Bratstvu nikad nećete saznati mnogo više sem toga da postoji i da mu pripadate. O tome ću vam još govoriti." On baci pogled na svoj sat. "Čak i članovima Uže partije nije preporučljivo da isključuju telekran na duže od pola sata. Nije trebalo da dođete zajedno; moraćete otići jedno po jedno. Vi, drugarice", on se nakloni Džuliji, "vi ćete prvi. Imamo na raspolaganju oko dvadeset minuta. Razumećete da vam prvo moram postaviti neka pitanja. Uopšte uzev, šta ste spremni da radite?"

"Sve za šta mislite da smo sposobni", reče Vinston.

O'Brajen se beše okrenuo u fotelji, tako da je sad bio licem u lice s njima. Na Džuliju skoro da i nije obraćao pažnju, očigledno smatrajući da Vinston može govoriti i u njeno ime. Kapci mu se za trenutak spustiše oko očiju. Poče postavljati pitanje tihim, bezizraznim glasom, kao da je u pitanju rutinska stvar, neki katihizis za koji je već znao većinu odgovora.

"Spremni ste da položite svoje živote?"

"Da."

"Spremni ste da počinite ubistvo?"

"Da."

"Da činite dela sabotaze koja mogu doneti smrt stotinama nevinih?"

"Da."